

Тъ вървѣха цѣли въ прахъ

тамъ пъкъ Караманъ подуши
на орачитѣ въ торбитѣ
прѣсно сирене и пити.
Квото падне, туй крадатъ
и вървятъ, вървятъ, вървятъ.
Преминаватъ равнинитѣ,
наближаватъ планинитѣ,
а следъ тѣзи планини
идатъ топлиитѣ страни.
Тѣй си мислѣха и двама
и вървѣха въ своя пжтъ
и съ надежда най-голѣма
всички мжки тѣ търпятъ.

безъ почивка и безъ страхъ.
Тукъ събиратъ диви круши,

Славчо Красински.

Децата на леда и снѣга.

Изъ живота на ескимоситѣ

Никжде децата не се посрещатъ съ толкова радостъ, както въ бледия и неплодороденъ северъ.

Новороденото носи радостъ на цѣлия родъ, и майката—ескимоска, отглежда детето си съ най-голѣма родителска обичъ. Презъ цѣлия день тя носи малкото, голичко бебе на гърба си въ детската торбичка — между коженото облѣкло и тѣлото ѝ. Така тя стопля рожбата си.

Когато силниятъ ловецъ — бащата—се завърне отъ дълго пжтешествие, добрата му жена го посрѣща, като му поднася малкото. И едриятъ, съ дълги коси ескимосъ, нѣжно трие носа си

о голото тѣлце на детето — току — що извадено отъ топлата и мека торбичка въ атмосфера подъ нулата.

Ескимоската сама възпитава децата си. Тя разказва на своя малъкъ Ангугути или Митекъ легендитѣ на тѣхния народъ. Разказва му за богинята Нудляноки и му вдъхва страхопочитание къмъ при-

родата. Показва му северното сияние и наблюдава съ него слънцето, което все по-дълбоко и по-дълбоко потъва, за да за-